

Az Iskola és Egészség f. évi 3. számában két cikkesoportot olvassunk. Az első a tanoncifjúság egészségvédelméről szól 5 cikkben 5 szerzőtől, s a kérdést több oldalról vizsgálja és világítja meg. A másik cikkesoport 4 szerzője szülői értekezletek egészségügyi propaganda anyagát adja (az iskolaorvos feladata, a fogak ápolása, a szem védelme, az észszerű ruházkodás). Révész I. a pályaválasztás kérdésével foglalkozva úgy véli, hogy a középiskolák VIII. osztályában ismertetni kellene az egyes életpályákat, az azokhoz szükséges testi és lelki feltételeket. De döntő szerepe lehetne a pályaválasztási tanácsadó intézménynek. Hergloz J. a testgyakorlás alóli felmentésekről ír. Gáspár J. és Bodó S. alkati vizsgálataik eredményeit közlik. Németh L. egyik budai polgári iskolai első osztályos tanulók klinikai, antropometriai, alkattani és lélektani vizsgálatai során megismert tényeket és felmerült gondolatait közli. Ezek között rendkívül sok értékes van. Ajánlatos, hogy a tanár megismerkedjék velük. Matzkó Gyula.

A „*La psychologie et la vie*”, alkalmazott-lélektani folyóirat 1936. februári számában érdekes tanulmányokat találunk az *emlékezet fejlesztésének módszereire* vonatkozóan. A cikkek legnagyobb része az általános lélektan területén mozog, azaz, az általános emberi emlékezés kérdéseit és módszereit tárgyalja s a felnőttek gyakorlati életét veszi tekintetbe elsősorban, de találunk több utalást a cikkekben a gyermeki és iskolai emlékezésre is. Természetesen az emlékezés *módszereiről* alkotott különböző ítéletek csak úgy állnak helyt, ha megelőzi őket az emlékezet *mivoltának* és *törvényeinek* tanulmányozása. Ez utóbbi tekintetben az itt ismertetett cikkek mindnyájan alkalmasak arra, hogy bevezessék az olvasót a mai lélektani kutatás eleven problematikájába és feltárják a jelen kutatás irányait és eredményeit az emlékezet-elméletek területén. Így pl. mindjárt feltűnik a franciák klasszikus szétválasztása, a „szokás-emlékezés” (mémoire-habitude) és a „szabad emlékezés” (mémoire-souvenir) között; ezt a megkülönböztetést Bergson vitte bele az emlékezet elméletébe s az ő híres művei óta e megkülönböztetés általánosan elfogadottá vált azzal a hozzáadással, hogy némelyek az elsőt ismét két részre tagolják s annak keretén belül ismét megkülönböztetik a szorosan vett „mozgásos” emlékezetet az „affektív”-tól. A vita fő sarkpontja az a kérdés, vajjon van-e a kettő között lényeges különbség? Piéron szerint nincs; e tudós úgy véli, hogy minden emlékezés az élő anyagnak sajátos idegrendszerbeli átalakulása, lényegében „mozgásos” jelenség, emlékezeti „nyomok” és kapcsolatok létesülése az agyban. Delacroix az ellenkező nézet híve; szerinte csak a szokás-emlékezetet lehet ily „nyomok” és „asszociációk” alapján megérteni, míg a szabad emlékezés az „én” szintézisének, az ítélésnek a műve, mely szabadon rendezí és szervezi az emlékképeket: „mindenkinek oly emlékezet tartalma van, amilyenre képes és amelyet megérdemel”. — Ezen az elméleti problémán túl, a jó emlékezet és a helyes felejtés ismertetőjeiben minden író megegyezik, — s ezek már a klasszikus lélektanban is ismeretesek. — Egybehangzó véleményeket találunk az emlékezet mesterségének, a múltban annyi tanulmányt és érdeklődést kiváltott mnemotechnika értékelésében